

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **F. Š.**, zastoupeného JUDr. Josefem Jurčou, advokátem se sídlem v Opavě, Masarykova tř. 27, za účasti **1) Krajského úřadu Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, tř. T. Bati 3792, **2) J. Š.** a **3) I. Š.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2005, č. j. 30 Ca 253/2002 - 56,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností ze dne 19. 2. 2005, doplněnou dne 13. 5. 2005, domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým soud zamítl jako nedůvodnou žalobu proti rozhodnutí Okresního úřadu U. H., referátu regionálního rozvoje, ze dne 26. 6. 2002, č. j. R 37/2002. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu – odboru stavebního úřadu a územního plánování v U. B. (dále jen „stavební úřad“), ze dne 20. 3. 2002, č. j. STAV/422/01, kterým tento dodatečně povolil stavebníku M. M., bytem U. B., T. 855, dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), stavební úpravy rodinného domu č. p. 80 na pozemku parcelní č. st. 257/1 včetně stavební úpravy jímky, zděného a drátěného oplocení, odstavné plochy ze zámkové dlažby, vodovodní přípojky a dešťové kanalizace na pozemku parcelní č. 257/2 v k. ú. T.

Krajský soud považoval žalobu za nedůvodnou, neboť dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím žalovaného došlo ve smyslu ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona k legalizaci nepovolené rekonstrukce výše uvedeného rodinného domu, když stavebník dodatečně prokázal soulad stavebních úprav s veřejným zájmem a správní orgány při svém rozhodování vycházely z přesně a úplně zjištěného skutkového stavu.

Stěžovatel uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí.

Stěžovatel zejména uvádí, že skutková podstata, ze které správní orgány ve správním řízení vycházely, nemá oporu ve spisech, a pro tyto vady řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí, měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Namítá zejména to, že stavebník M. M. neprokázal soulad stavebních úprav s veřejným zájmem, neboť veřejným zájmem není upřednostňovat jednu osobu vůči jiné, a dále, že ve správním spise není doklad o dohodě vlastníků obou pozemků (p. č. 257/1 a p. č. 272) mezi M. M. a jím, která měla být protokolárně doložena.

Za nesprávné pokládá rovněž tvrzení, že pozemek p. č. 257/1 za rodinným domem č. 80 je ve vlastnictví M. M. Pozemek byl dříve očíslován parcelním číslem 57/3 ve výměře 95 m² – zastavěná plocha, což je celé zastavěno rodinným domem č. p. 80, a proto není možné, aby na pozemku mohlo být provedeno oplocení. Na základě kupní smlouvy, která je založena ve spise, je stěžovatel majitelem pozemku p. č. 1/64 o výměře 138 m², dle nového označení pozemku p. č. 272, kdy dle stěžovatele došlo jen k přečíslování parcel, avšak stěžovatel je majitelem pozemku o výměře pouze 106 m². Nikde ve spise není vysvětlen rozdíl 32 m². Tvrzení o opravě operátu z roku 1983 a protokoly z místního šetření, které údajnou opravu operátu prokazují, však nejsou obsahem spisu a nejsou zde ani doloženy soupisy parcel a odsouhlasených náčrtků vyznačených červeně, nejsou ani zapsány do výkazů změn a podepsány skutečnými vlastníky nemovitostí.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

J. a I. Š. podáním ze dne 30. 6. 2005 vyjádřili souhlas s obsahem kasační stížnosti stěžovatele.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že stavební úřad v rámci výkonu státního stavebního dohledu ve dnech 6. 6. 2000 a 20. 2. 2001, u rodinného domu č. p. 80 v k. ú. T. (dále také „rodinný dům“), zjistil, že jsou prováděny stavební úpravy septiku bez příslušného povolení, a dále že jsou prováděny stavební úpravy nad rámec ohlášení ze dne 24. 5. 2000 (např. vybudování příčky, která odděluje vstupní část rodinného domu a koupelnu, nové rozvody elektroinstalace, omítání stěn...). Dále bylo zjištěno, že na pozemku p. č. 257/2, který je ve vlastnictví města U. B., je umístěn sloupek oplocení. Na základě výše uvedeného zahájil stavební úřad dne 5. 3. 2001 řízení o odstranění nepovolené změny stavby, vyzval stavebníka M. M., aby prokázala, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, s obecnými technickými požadavky, a současně řízení přerušil. Dne 11. 6. 2001 podala M. M. žádost o dodatečné povolení stavby. K žádosti následně

doložila veškeré požadované podklady včetně stanoviska útvaru městského architekta, že dodatečné povolení stavby je v souladu se záměry a cíli územního plánování. Dne 20. 9. 2001 byla na stavební úřad doložena také smlouva o výpůjčce, uzavřená téhož dne mezi Městem U. B. a M. M.

V následném námitkovém řízení byly vzneseny námitky vlastníků sousedních pozemků, které byly občanskoprávního charakteru. Stavební úřad rozhodnutím, ze dne 14. 11. 2001, č. j. STAV/422/01, odkázal účastníky s jejich námitkami ve smyslu ustanovení § 137 odst. 2 stavebního zákona na soud. K předložení důkazu o tom, že byl k soudu příslušný návrh podán, pak určil lhůtu 45 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí a současně řízení přerušil. Důkaz o zahájení soudního řízení však účastníci ve lhůtě stanovené stavebním úřadem nepředložili.

Dne 20. 3. 2002 stavební úřad rozhodnutím č. j. STAV/422/01 dodatečně povolil dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úpravy domu č. p. 80 v k. ú. T. na pozemku p. č. 257/1 včetně stavební úpravy jímky, zděného a drátěného oplocení, odstavné plochy ze zámkové dlažby, vodovodní přípojky a dešťové kanalizace, za podmínek v rozhodnutí výslovně uvedených. Mezi podmínky stanovené v rozhodnutí patří zejména povinnost dodržovat obecné stavební předpisy, předpisy týkající se bezpečnosti práce a technických zařízení při stavebních pracích, dodržování povinností původce odpadů dle zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, dokončit stavbu přesně dle projektové dokumentace zpracované Ing. M. V., ČKAIT – 1301050 (červen 2001), která tvoří přílohu předmětného rozhodnutí. V projektové dokumentaci je řešena úprava celého rodinného domu a stodoly, která na rodinný dům navazuje. Oplocení za rodinným domem na pozemku p. č. 257/1 bude drátěné, výšky 1, 60 m, připevněné na ocelových sloupcích osazených v betonu. Před rodinným domem na pozemku p. č. 257/2 bude umístěno oplocení na zděné podezdívce výšky 1, 80 m.

Námitky stěžovatele ve věci nesouhlasu s drátěným oplocením za rodinným domem, ve věci nesouhlasu se snímkem z katastrální mapy ze dne 5. 5. 2001 a ve věci odstranění stavby rodinného domu žalovaný zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti v rámci uplatněného důvodu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Stěžovatelem uplatněné důvody se opírají o tvrzení, že skutková podstata, ze které žalovaný a stavební úřad vycházely, nemá oporu ve spisech. Svě tvrzení opírá o skutečnost, že nebyl prokázán soulad stavebních úprav s veřejným zájmem, neboť veřejným zájmem není

upřednostňovat jednu osobu vůči jiné, a dále, že ve správním spise není dohoda vlastníků obou pozemků (p. č. 257/1 a p. č. 272), která měla být protokolárně doložena. Ve spise chybí protokoly o místním šetření Katastrálního úřadu U. H., pracoviště U. B. související s opravou operátu z roku 1983. Za nesprávné pokládá rovněž tvrzení, že pozemek p. č. 257/1 za rodinným domem č. 80 je ve vlastnictví M. M.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, zda stavebník M. M. prokázal soulad stavebních úprav s veřejným zájmem. Podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění této stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Nejvyšší správní soud má za to, že má-li být v řízení vedeném podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b), věta druhá, stavebního zákona zkoumán veřejný zájem, musí se tak stát především z hlediska kritérií, jež jsou v tomto ustanovení demonstrativně vypočtena. Veřejný zájem představuje těžko vymezitelnou a obtížně ohraničitelnou kategorii. Obsah pojmu veřejný zájem je však ve stavebním právu při povolování staveb, jakož i při jejich dodatečném povolování, zhmotněn právě prostřednictvím požadavků vyplývajících z územně plánovací dokumentace, cílů a záměrů územního plánování, obecných technických požadavků na výstavbu, technických požadavků na stavby a zájmů chráněných zvláštními předpisy. Právě stanovením uvedených požadavků je sledováno naplnění veřejného zájmu.

Ze správního spisu je patrné, že stavebník M. M. současně se žádostí o dodatečné povolení změn předložil stanovisko městského architekta U. B. ze dne 11. 6. 2001, ve kterém je uvedeno, že dodatečné povolení stavebních úprav předmětného rodinného domu není v rozporu s platným územním plánem sídelního útvaru U. B. Současně bylo stavebníkem předloženo také prohlášení autorizovaného inženýra pro pozemní stavby Ing. M. V., ve kterém je uvedeno, že stavební úpravy jsou v souladu s vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), zejména v souladu s ustanovením § 4 odst. 1 vyhlášky, neboť stavební úpravy nenarušují architektonický charakter prostředí, a ani provoz rodinného domu nijak nenaruší pohodu bydlení okolních rodinných domů. Tímto stavebník prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, s obecnými technickými požadavky na výstavbu. Postup krajského soudu, jakož i správních orgánů, které v daném případě při posouzení případnosti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby zkoumaly především splnění předpokladů uvedených v cit. ustanovení, odpovídá zákonu, a proto Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce zpochybňující vlastnictví stavebníka k pozemku p. č. 257/1 za domem, spočívající v odmítnutí obnovy operátu z roku 1983 s tím, že protokoly z příslušného místního šetření katastrálního úřadu nejsou obsahem spisu a nejsou zde ani doloženy soupisy parcel a odsouhlasených náčrtků vyznačených červeně, nejsou zapsány do výkazů změn a podepsány skutečnými vlastníky. Z písemnosti Katastrálního úřadu v U. H., pracoviště U. B. (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 9. 7. 2001, č. j. OR 21/2001 Te., vydané na základě žádosti stěžovatele o opravu operátu, vyplývá, že stěžovatel se domníval, že uvedený pozemek p. č. 257/1, který je ve vlastnictví M. M., má

nesprávně zvětšenou výměru. Katastrální úřad šetřením zjistil, že v roce 1983 byly v dané lokalitě zahájeny práce na obnově operátu, obnova operátu proběhla v souladu se zákonem a ke změně výměr došlo v důsledku zpřesnění výměry parcely novým výpočtem. Stěžovatel se změnou výměry v důsledku obnovy katastrálního operátu souhlasil a jeho souhlas lze doložit dokladem katastrálního úřadu z místního šetření v k. ú. T., doručního listu a protokolu evidovaného pod č. 19, který stěžovatel podepsal. Nejvyšší správní soud tak nemá důvod považovat výše uvedená tvrzení katastrálního úřadu, určená primárně stěžovateli, za nesprávná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám stěžovatel na jiném místě v kasační stížnosti připouští, že s měřením souhlasil, avšak pod nátlakem. Předmětné tvrzení však žádným způsobem nedoložil.

Stěžovatelovo tvrzení o chybějící dohodě obou vlastníků pozemku, která musí být ve spise protokolárně doložena, je nepřezkoumatelné. Stěžovatel žádným způsobem neuvedl, z jakého důvodu by měl spis obsahovat protokolární dohodu a co by tato dohoda měla obsahovat. Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že ze šetření katastrálního úřadu vyplynulo, že v případě pozemku evidovaného na listu vlastnictví č. 651 v katastrálním území T. ve vlastnictví stěžovatele, ani v případě sousedního pozemku p. č. 257/1 ve vlastnictví stavebníka M. M., nebyly zjištěny žádné chybné údaje katastru, které by mohly být dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 172/2000 Sb. opraveny. V oznámení o neprovedení opravy proto uvedl, že změnu výměry pozemku by mohl zapsat jen na základě vzájemné dohody vlastníků obou sousedících pozemků, která by byla protokolárně doložena. Měl-li stěžovatel na mysli právě tuto dohodu, pak nezbyvá než konstatovat, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by takovou dohodu stěžovatel se stavebníkem uzavřel, a proto nemohla být ani součástí spisového materiálu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, krajskému úřadu v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. listopadu 2006

JUDr. Radan Malík
předseda senátu